

Vierde Hoogeveens Dictee

Auteur: Dolf Verroen

Ik zou de hiërarch van Abessinië willen zijn. Dan zou ik zeven eega's hebben om mee te aboucheren.

Ik zou ze alle zeven laten zingen. Niet alleen opéra comique of tragédie lyrique, maar ook syllabische aria's of een sublieme cavatine. Geen van mijn vrouwen heeft een stem als een bachetta. En natuurlijk hebben ze allemaal een peau de pêche.

Maar ik ben met niemand geëngageerd. Ik heb zelfs geen concubine. Ik ben slechts palfrenier op de equipage van een jazzzanger, zoiets als een derdegeneratieallochtoon. In onze democratieën is het huwelijk tot één partner gereduceerd.

Elke dag ging ik in mijn satijnen culotte naar De Nederlandsche Bank, maar mijn déjà-vugevoel verried mij niet: mij is geen pecunieel succes beschoren. Ik had zelfs geen hypotheekrenteaftrek, terwijl dat toch een huis-tuin-en-keukenmiddel bij uitstek is. Ik leefde als een eunuch zonder bruto-inkomen, ideeëloos, illusoir.

Tot ik Caecilia zag komen.

Niet langs de waterkant, zoals de dichter zingt, maar zij schreed adellijk vanuit het dichtstbijzijnd abattoir op mij toe met een overvloed aan liederen, die als orchideeën uit haar mond vloeiden. Het leitmotiv was liefde, een jazzrock van liefde.

Maar, o Oedipus, het stond mij tegen.

Geen fughetta kon mij bekoren en als een langeafstandloper vluchtte ik, terug naar het labyrint van mijn minstreel, mijn calèche, het leven waar geen kattenkwaad mij kon deren.